

Preek over Zondag 12 (2 delen)

Liturgie morgendienst:

Votum en groet

Zingen: Ps. 45:1,2,3

Zingen: Gez. 176a:1

De Tien Woorden

Zingen: Gez. 176a:13

Gebed

Schriftlezing: Jesaja 61:1-3; Matteüs 16:13-20

Zingen: Gez. 22:1,2,3,4

Tekst: Zondag 12

Preek (deel 1)

Zingen: Lb. 110:1,2,3,4

Gebed

Collecte

Zingen: Ps. 145:1,2,5

Zegen

Liturgie middagdienst:

Votum en groet

Zingen: Ps. 72:1,2

Gebed

Viering avondmaal

- Lezen avondmaalsformulier 4
- Gebed
- Geloofsbelijdenis
- Zingen: Ps. 72:10
- Voorbereiding tafel
- Opwekking
- Rondgang van het brood
- Lezen: Psalm 110
- Rondgang van de wijn
- Zingen: Ps. 110:1,2,3
- Dankzegging

Lezen: Matteüs 16:21-28

Zingen: Ps. 110:4,5,6

Preek (deel 2)

Zingen: Lb. 78:1,2,3,4

Gebed

Collecte

Zingen: Lb. 262:1,2,3

Zegen

Gehouden te: Baflo, 14-09-14 (9.30 en 14.30 u.)

Preek (deel 1)

Thema: In Christus zijn. En dan christen zijn.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Kenmerk

Waarom herken je een christen?

Aan het Nasrani-teken, soms. De laatste maanden is dat bekend geworden.

Christenen in Nederland gebruiken het uit solidariteit met de christenen in Noord-Irak, die slachtoffer zijn van het brute geweld van IS of ISIS.

Het zal je maar gebeuren, dat dit teken op je huis gekalkt wordt en dat je dan vogelvrij verklaard bent en je moet vluchten. Of nog erger, dat je dan wordt vermoord, enkel omdat je christen bent en je jouw Heer Jezus Christus wilt volgen en dienen. Wij in onze comfortzone kunnen ons daar geen enkele voorstelling bij maken.

Het Nasrani-teken is dus een symbool van je christen-zijn. Men drukt het op je. Of je kiest het zelf als herkenningsteken.

Zulke symbolen zijn er meer. Het bekendste is uiteraard het kruis, hét symbool van het christelijk geloof en de christelijke kerk. In allerlei vormen kom je het tegen. Ook bekend en al heel oud is het visje. Ik heb hem ook op mijn revers. In het oude Rome, onder de heftige vervolgingen toen, herkenden Jezus' volgelingen elkaar daaraan. Het symboliseert een kernachtige belijdenis: Jezus Christus, Zoon van God, Redder.

Het visje had toen ongeveer dezelfde functie als het Nasrani-teken nu. 'Ik ben een christen.'

Ik ken nog een symbool. Het zogenaamde Christusmonogram. P en X in elkaar geschoven. Dat staat voor de eerste twee letters van het Griekse woord 'Christus'. En misschien zijn er nog wel meer.

Herken je een christen er nu aan, dat hij of zij één van deze symbolen op zijn revers heeft. Of heeft laten afdrukken op een T-shirt? Of achter op zijn auto heeft geplakt? Jazeker. Je zegt er iets mee. Je komt er vooruit dat je christen bent.

Maar is dat dan het enige? Of gaat het ook verder en dieper dan een uiterlijk symbool?

Ongetwijfeld. Je mag het ook laten zien in je gedrag en in je geloof, dat je een christen bent. Dat je door het geloof verbonden bent aan Jezus de Christus, de Gezalfde van God.

Wat zegt u van deze passage uit uw belijdenis, de Nederlandse Geloofsbelijdenis in dit geval?

"Zij die bij de kerk horen, zijn te kennen aan de kenmerken van de christenen, namelijk het geloof en hieraan dat zij, na de enige Heiland Christus aangenomen te hebben, de zonde ontvluchten en de gerechtigheid najagen, de ware God en hun naaste liefhebben, niet naar rechts of links afwijken en hun oude mens met zijn werken kruisigen. Dat wil niet zeggen dat er geen grote zwakheid meer in hen zou zijn, maar door de Geest strijden zij daar elke dag tegen, hun leven lang. Zij nemen

voortdurend hun toevlucht tot het bloed, de dood, het lijden en de gehoorzaamheid van de Here Jezus, in wie zij vergeving van hun zonden hebben door het geloof in Hem."

Dat komt uit artikel 29, bij vrijgemaakt gereformeerde christenen vanouds beter bekend van de kenmerken van de ware kerk. Zuivere prediking van het evangelie, zuivere bediening van de sacramenten - (Van belang voor onze avondmaalsviering vandaag.) – en oefening van de tucht om de zonden te bestraffen.

Dat hanteerden we stevig om andere kerkgemeenschappen en ook onszelf te beoordelen.

De kenmerken van de christenen hadden we, denk ik, wat minder scherp in beeld. Die komen namelijk heel dichtbij. Daarmee moet je eerst en vooral jezelf confronteren. Element van zelfbeproeving, die heel goed past voorafgaand aan de avondmaalsviering.

Symbolen hebben een duidelijke functie in het (her)kennen van de christen. Maar er is meer.

Wat zijn nu de kenmerken van de – ware – christen? Die vraag willen we onder ogen zien. Dat is inhoudelijk precies dezelfde vraag als nummer 32 uit de Heidelbergse Catechismus: *"Maar waarom wordt u een christen genoemd?"*

Een heel persoonlijke vraag aan u en mij. Geef daar maar eens een antwoord op. Ons leerboek helpt ons daarbij en de preek van vanmorgen en vanmiddag wil dat ook.

Dan gaat het om meer dan een naam of een symbool. Het gaat om je identiteit als christen. Om wie je bent voor God en mensen. Het gaat om je herkenbaarheid en je leven met Christus.

Maar uiteraard: geen christen zonder de Christus. Daar gaat het over in zondag 12: over de Christus en de christenen. Ik kies mijn insteek bij de eerste zin van antwoord 32:

"Maar waarom wordt u een christen genoemd? Omdat ik door het geloof een lid van Christus ben en zo deel heb aan zijn zalving..."

Daarom heb ik boven de preek gezet:

In Christus zijn. En dan christen zijn.

Gezalfd met Christus

Is vraag 32 niet buiten de orde in de catechismus? Ons leerboek bespreekt in deze zondagen het tweede deel van de Apostolische Geloofsbelijdenis, over God de Zoon en onze verlossing. Er wordt hier gevraagd naar de namen van Gods Zoon. "Waarom wordt Hij Jezus, dat is Verlosser genoemd?" En: "Waarom wordt Hij Christus, dat is Gezalfde genoemd?"

Wij belijden: "Ik geloof in Jezus Christus." Maar wie is Hij? Wat doet Hij voor mij en voor Gods volk? Daar zoeken en geven we antwoord op in deze zondagen.

En dan wordt er ineens naar mijn naam gevraagd en naar uw naam. Nogal abrupt, buiten de orde, lijkt het wel.

"Maar waarom word jij een christen genoemd?"

Daar sta je dan. Hopelijk niet met de mond vol tanden. Geef maar eens een helder antwoord. Kom maar voor de draad met je geloof, met je christen zijn. Probeer maar eens verantwoording daarvan af te leggen voor je leermeester, voor je collega op je werk, je buurvrouw, je vriend of vriendin met wie je gaat stappen. Hé, christen, wie ben je?

Christen, dat is onze naam. Noem het onze familienaam in het gezin van God en zijn Zoon Jezus Christus. Wij hebben daarbij dan nog de kerkelijke bijnamen 'gereformeerd' of 'evangelisch'; 'vrijgemaakt' of 'katholiek'.

Heel veelzeggend en waardevol, dat wel. Maar toch, het gaat in de eerste plaats om ons christen zijn. Of beter gezegd: het gaat om het 'in Christus' zijn en dan christen zijn.

Ik gebruik die uitdrukking 'in Christus zijn'. In de Bijbel kom je ze ook wel tegen. Of de woorden 'in de Heer'. Je vindt die woorden vaak in de brieven van Paulus. Maar wat zeggen ze u? Wat stel je je erbij voor, als je belijdt: "Ik ben in Christus"? Of: wat voel je dan?

Ik wil u vragen om daarover een paar seconden na te denken. Over uw / jouw relatie met Christus. Want daar gaat het om. Ben jij in Hem? En hoe dan?

.....

Een handvat voor deze bezinning vind ik in de eerste woorden van antwoord 32. In Christus zijn, dat betekent voor mij, "*dat ik door het geloof een lid van Christus ben.*" Dat ik een plaats heb gekregen in zijn lichaam. Waarbij je dan even niet direct aan de kerk moet denken. Maar aan de Heer Jezus Christus zelf.

Ik ben door het geloof aan Hem verbonden. De Heilige Geest heeft mij door het geloof aan Christus vastgehaakt en vastgemaakt. Ingeplant in de wijnstok Christus. "In Christus", dat is "aan Christus".

Ik denk even aan wat Jezus zelf in Johannes 15 heeft gezegd over de ware wijnstok, dat is Hijzelf, en over de ranken, dat zijn wij, zijn leerlingen, die in Hem geloven. In de taal van toen zei men: "De rank zit in de wijnstok." Wij zeggen: "De rank zit aan de wijnstok." Blijf in mij, zegt Christus tegen zijn leerlingen. Blijf aan mij vastzitten. Want zonder mij kunt u niets doen. Door het geloof bent u aan mij verbonden in de kracht van de Heilige Geest. In Christus opgenomen. Een rank, die los raakt van de wijnstok, gaat onherroepelijk dood.

Dat moeten we goed beseffen, broeders en zusters. Wanneer we losraken van de voedingsbodem en de bron, Christus en zijn evangelie – en dat gaat vaak geleidelijk en gemakkelijk – dan sterven we geestelijk af en wordt ons christen zijn een dooie boel. Hooguit een naam of een laklaagje over een verder werelds leven. Zonder Christus heeft uw leven geen inhoud, bent u dood.

Christen, uw naam is verbonden aan Christus' naam. Hij is aan Christus ontleend. U heet naar Hem. Hij bepaalt uw leven en uw herkenbaarheid als mensen die Hem toebehoren. Zijn naam is in uw hart en in uw mond en stempelt uw leven, als het goed is.

Dat geeft antwoord 32 aan als eerste taak en herkenningspunt van mij als christen. Ik ben door het geloof een lid van Christus en heb op die manier deel aan zijn zalving, "*om als profeet zijn naam te belijden...*"

Een profeet is iemand die het evangelie van God en van Christus hoort, het zich eigen maakt en er dan mee naar buiten treedt. Hij neemt met vreugde en vrijmoedigheid de naam van Christus op zijn lippen, omdat zijn hart met Hem vervuld is.

Wie als profeet de naam van Christus belijdt, treedt in het voetspoor van Simon Petrus met zijn belijdenis: *"U bent de messias (= de Christus), de Zoon van de levende God!"* Petrus komt er openlijk voor uit.

Jezus vraagt zijn leerlingen daar naar. Hij maakt in de omgeving van Caesarea Filippi de tussenbalans op van zijn werk tot dan toe. Wat levert zijn dienst op aan erkenning en geloof bij Israël? Daar vraagt Hij de twaalf naar.

"Voor wie houden de mensen mij, de Mensenzoon?" "Voor Johannes de Doper, volgens sommigen. Voor Elia, volgens anderen. Of Jeremia, of nog iemand van de profeten." Verder komen de meeste mensen niet in hun erkenning.

"Toen vroeg hij hun: 'En wie ben ik volgens jullie?' 'U bent de messias, de Zoon van de levende God,' antwoordde Simon Petrus." (Matteüs 16:15,16)

"U bent de Gezalfde, de Zoon van de levende God." Het is niet zo, dat Petrus op dit moment tot die ontdekking komt, daartoe uitgedaagd door de vraag van Jezus.

Petrus en de anderen geloven dat vanaf de dag dat Johannes de Doper Jezus heeft aangewezen als het lam van God, als de beloofde messias.

Johannes heeft gezien en er van getuigd, dat God zijn Zoon gezalfd heeft met de Heilige Geest. Vlak nadat Jezus door Johannes was gedoopt in de Jordaan. De Vader wees Hem aan en overgoot Hem met de Heilige Geest, die op Jezus bleef rusten. Dat gelooft Petrus vanaf de eerste week, dat hij Jezus ontmoette en zich als leerling bij Hem voegde.

"U bent de messias, de Zoon van de levende God," belijdt Petrus. Dat heeft hij niet van zichzelf of van wat zijn volksgenoten zeggen. Die komen niet verder dan: "Johannes, Elia, Jeremia of nog een andere profeet." Concreet, die volksgenoten wijzen Jezus af als de Christus. Zij erkennen en belijden Hem niet.

Deze belijdenis komt van God de Vader. "Die heeft je dat geheim onthuld, Petrus. Hij heeft het in je hart gegeven. En daarmee ben je te feliciteren." De Heer Jezus bemerkt bij Simon echt geloof. Ook al is het nog lang niet volmaakt en moeten Simon en de andere leerlingen nog heel veel leren. Vooral dat het gaat om een gekruisigde Christus. Een uiterst moeilijk te aanvaarden punt voor de leerlingen. Dat blijkt uit het vervolg van Matteüs 16 en de hoofdstukken daarna. Zelfs tot na de opstanding van Jezus. Dan opent Hij zelf hun verstand en hart voor die boodschap. Christus treft weinig geloof aan in Israël. Slechts een kleine groep leerlingen gelooft in Hem als de Christus, de Zoon van de levende God. Wel treft Jezus veel afwijzing aan. Mensen erkennen Hem niet en gaan bij Hem weglopen, ook mensen die zich eerst als leerling bij Hem aangesloten hadden.

Jezus weet: "Dit is mijn weg. Het negatief resultaat van mijn openlijke optreden hoort bij mijn lijden." Jezus gaat die afwijzing van zijn volk op zich nemen tot in de dood. Als de mensen in Israël toch niet willen geloven in de Christus, dan moeten de leerlingen er ook maar mee stoppen om de naam Christus te verbreiden. Ze moeten in stilte lijden, dat anderen ontkennen wat zij belijden. Namelijk: "Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God." Ook in dat opzicht moeten ze leerlingen van de Meester zijn. Die op weg is naar zijn kruis.

Jezus verbiedt op dat moment zijn leerlingen ook maar iemand te vertellen, dat Hij de Christus is. Want de mensen zijn er niet ontvankelijk voor. Het is een duidelijk gedateerd verbod. Voor die situatie in de aanloop naar het kruis.

Dat zegt Christus vanaf zijn opstanding niet meer tegen zijn leerlingen. Integendeel. "Ga de wereld door met mijn naam. Maak al de volken tot mijn discipelen. Predik overal het evangelie en roep mijn naam uit aan alle stranden en in alle steden en dorpen van de wereld."

Opdat er christenen komen. Mensen die de naam van Christus belijden als profeten en profetessen. Omdat ze 'in Christus' zijn. Aan Hem en zijn naam verbonden door waar geloof. Mensen die Christus als hun Verlosser hebben aangenomen. Gezalfd samen met Hem.

Mensen zoals u en ik. Echte christenen?!

Vanmiddag verder.

Amen.

Preek (deel 2)

Thema: In Christus zijn. En dan christen zijn.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Vervuld van Christus

Even de draad van vanmorgen weer oppakken.

Christen zijn is niet alleen het dragen van bepaalde symbolen, al dan niet gedwongen: het kruis, het visje, het Nasrani-teken of het Christusmonogram. Niet alleen daaraan is de christen te herkennen.

Vooraf ook aan zijn geloof en zijn leven in verbondenheid aan Christus. Je draagt zijn naam. Dat stempelt je identiteit. Met Hem ben je gezalfd.

In Christus zijn. En dan christen zijn.

Nu een volgend aspect.

Wie christen is, is leerling van Jezus de Christus. En leerlingen van Christus worden opgeroepen om de Meester te volgen. "Volg mij," zegt Jezus verschillende keren als Hij mensen roept tot zijn discipelen.

Jezus volgen is gelovig en gehoorzaam achter Hem aan gaan. Naar Hem luisteren, in Hem geloven en doen wat Hij zegt. Je wordt als leerling van deze Meester uitgenodigd om mee te gaan op de lijdensweg.

Christus maakt zijn leerlingen in Matteüs 16 duidelijk, dat Hij op weg gaat naar arrestatie, veroordeling, kruisdood en opstanding. Dat is een boodschap, die bij hen niet aankomt. Die hen afschrikt, die verontwaardiging oproept. Luister naar de reactie van Petrus. Maar Jezus hoort in Petrus' woorden een verzoeking van de satan. Die probeert Jezus af te houden van zijn lijden en zijn kruisdood. Jezus draait zich daarom van satan weg. Hij moet achter Hem blijven.

Jezus' draait zijn woorden over zijn aanstaande kruisdood niet terug. Juist niet. Hij roept zijn leerlingen op om op die weg achter Hem aan te gaan.

Christus is op weg naar het kruis om zijn leven te verliezen en over te geven in de dood. Hij is de Hogepriester, die zijn lichaam, dat is zijn complete leven offert voor zijn volk. Om ons te redden van de zonden en de macht van dood en duivel. Daartoe is Hij ook gezalfd, zegt antwoord 31.

"Wie achter mij aan wil komen, moet zichzelf verloochenen, zijn kruis op zich nemen en mij volgen. Want ieder die zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest omwille van mij, zal het behouden." (Matteüs 12:24,25)

Met andere woorden: "Doe de strop alvast om je nek. Want als je als leerling met Mij mee wilt gaan, dan moet je bereid zijn om jezelf te verloochenen, jezelf te vergeten. Bereid zijn om kruisdrager te zijn, net als ikzelf."

Het kost je je leven om achter Christus aan te gaan. Je moet het helemaal uit handen geven. Soms heel letterlijk. Zoals Jakobus, Petrus en Andreas. Alle drie zijn ze gedood, soms zelfs gekruisigd. Petrus aan een omgekeerd kruis, met zijn hoofd naar beneden. Andreas aan het Andreaskruis.

Denk aan alle christenen tot op vandaag, die hun leven hebben verloren om het getuigenis van Jezus. Enkel omdat ze christen zijn en de naam van hun Heer niet willen verloochenen.

Altijd moet je als leerling van Jezus, als christen, de bereidheid hebben om je leven helemaal aan Christus en aan God te geven. Geen dag of sector van je leven uitgezonderd.

Ik word een christen genoemd, zeggen we met antwoord 32, omdat ik door het geloof een lid van Christus ben en zo deel heb aan zijn zalving om ... *"als priester mijzelf als een levend dankoffer aan Hem te offeren."*

Levend dankoffer. Dat betekent: mijn leven is helemaal voor Christus. Ik ga achter Hem aan en stel me geheel aan Hem en zijn Vader ter beschikking. Want door het geloof ben ik in Hem, als één van zijn leden. Want ik heb Hem als mijn redder aangenomen. Hem heb ik ontvangen in geloof door de Heilige Geest. In Christus zijn. En dan christen zijn. Hoe?

Ik kom even terug bij het stuk uit art. 29 NGB, dat ik vanmorgen aanhaalde. Dat geeft een paar goede handvatten om als christen te leven en als christen herkenbaar te zijn. Goed om je eigen te maken en toe te passen in je leven.

Het eerste en voornaamste kenmerk van de christen is zijn geloof in Christus. In waar geloof ben ik als christen aan mijn Heer verbonden. "Ik geloof in Jezus Christus, de zoon van de levende God, mijn Redder en Heer."

Dat is voor Jezus' leerlingen geen theorie. Geen verstandelijke overtuiging, die verder buiten hun leven staat. Maar dat geloof is praktijk, dat is leven met Christus. Achter Christus aan gaan. Waar Hij je roept om te volgen. En leven zoals Hij.

De verzoeken van satan onderkennen en afslaan in de kracht van het geloof. Je van satan en zijn verleidingen wegdraaien, zoals Jezus dat deed. Ook als de verzoeken komen via bekenden en vertrouwde vrienden en vrome woorden. Denk aan Petrus, die Jezus tegenstond op zijn weg naar het kruis.

Noem het "de zonden ontvluchten en de gerechtigheid najagen." Trouw zijn aan Gods woord en aan zijn geboden ten leven. Erkennen dat die regels van God goed voor je zijn. Dat de wet de wet van de vrijheid is en dat de waarheid vrijmaakt. Dat jouw leven door Gods geboden niet ingeperkt wordt, maar juist ruimte krijgt. Ruimte om de Heer te dienen.

De geboden van God worden samengevat in het grote en eerste gebod en het tweede dat daaraan gelijk is: God liefhebben met heel je hart en leven en je naaste liefhebben als je zelf.

Het is een kenmerk van de christen, dat hij niet naar links of rechts afwijkt. Wat betekent dat? Is het: niet afwijken van allerlei tradities en gewoonten die in de loop van de jaren en de eeuwen gevormd zijn, van platgetreden paden? En alles maar laten zoals het is uit angst voor weet ik veel?

Nee, het betekent: op Gods weg blijven. In het spoor van de Heilige Geest blijven gaan. De Geest trekt het spoor van Christus en doet ons achter Hem aan gaan. De christen is herkenbaar aan de vrucht van de Geest, mogen we zeggen met Paulus in Galaten 5.

Wat is die vrucht van Geest dan? Wat doet Hij groeien en rijpen?

"Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Er is geen wet die daar iets tegen heeft. Wie Christus Jezus toebehoort, heeft zijn eigen natuur met alle hartstocht en begeerte aan het kruis geslagen. Wanneer de Geest ons leven leidt, laten we dan ook de richting volgen die de Geest ons wijst." (Galaten 5:22-25)

Je herkent in die vrucht van de Geest Christus zelf. Zo is Hij. Zo mogen wij zijn en groeien naar Hem, als ranken aan de ware wijnstok.

Als christenen mogen we vrijmoedig en onverschrokken blijven op de weg die de Heilige Geest ons wijst.

Wordt hier niet een hoog en onbereikbaar ideaal geschetst in Galaten 5 en in art. 29 NGB? Ik kan me voorstellen, dat je ook hier de vraag blijft houden: Hoe doe je dat dan? Hoe leef je nu als christen? En dat je ook wel eens moedeloos wordt, wanneer je merkt, dat je weer op je gezicht gaat voor God en mensen.

Is christen zijn een streven naar perfectie, naar volmaaktheid in dit leven? Nee. Het is vooral: naar Christus kijken en Hem volgen, doen zoals Hij. In de kracht van de Heilige Geest, die Hij ook over jou heeft uitgestort. Je mag immers delen in de zalving van Christus. Vervuld zijn van Christus.

Perfect leven als christen? Onmogelijk vandaag! Christen zijn is ook erkennen, dat er nog grote zwakheid in je is. En veel twijfel en kleingeloof, soms ongeloof. Let maar op Jezus' leerlingen in de tijd na Caesarea Filippi.

Maar als christen mag je tegen je zwakheid en zonde strijden in de kracht van de Heilige Geest. Je bent immers ook gezalfd tot koning of koningin. In die hoedanigheid mag je *"met een vrij en goed geweten tegen de zonde strijden en na dit leven in eeuwigheid met Hem (= met Christus) over alle schepselen regeren."*

Is christen zijn een achterhaalde of verloren zaak? Beslist niet. Zelfs niet voor die leerlingen van Jezus, die hun leven verliezen omwille van hun geloof of hun leven met Christus.

"Jullie moeten niet inzetten op het behoud van je leven nu," zegt Jezus tegen zijn leerlingen. "Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen. Maar wie zijn leven om mij verliest die zal het vinden. Een mens heeft er niets aan, als hij de hele wereld wint, maar zijn leven verspeelt."

Jezus Christus is bij Caesarea Filippi op weg naar het kruis. Maar Hij opent ook het uitzicht op zijn komst in heerlijkheid. De strijd van de christen tegen de zonde etc. is geen verloren strijd. Want Christus overwint.

De Meester bemoedigt zijn leerlingen met een sterke en troostvolle uitspraak. "Wie in het geloof zijn leven verliest, die heeft zijn ziel behouden. Zo iemand proeft de dood niet. Maar hij zal Christus als Koning zien komen in zijn heerlijkheid. En dan met Christus mogen regeren over alle schepselen." Dat is het vooruitzicht van de christen. Een wenkend perspectief. Onhaalbaar? Zeker niet, dankzij Christus en zijn Geest. In Christus zijn. En dan christen zijn! Frank en vrij en met vreugde. Maak je naam waar in de kracht van de Gezalfde. Want je bent gezalfd met Christus en vervuld van Christus.

Help elkaar om als christen te leven. In de naam van onze Heer Jezus Christus. Amen.